

Medisinsk
tidsskrift

Den syge menighed ..?

◀ Nr. 5 ▶ 2010 ▶ 157. årgang ▶

Et skridt på vejen?

etskridt er et forsøg

etskridt tager Jesus på ordet

etskridt ser troen som en måde at leve på

etskridt handler om at tage det næste skridt

etskridt er en rejse fra troens dybeste rødder til nutidens virkelighed

etskridt udfordrer dig til at tage et nyt skridt – med Gud og din næste

En proces

I Baptistkirkerne i Herlev og i Tølløse har vi lanceret en proces under navnet **etskridt**. Indtil videre har vi (Lasse Åbom, Allan Ibsen og undertegnede) brugt en del krudt på at forklare vores menighedsråd og vores menigheder, hvad vi var i gang med, og hvis I spørger dem, vil de muligvis svare: »Øh.... vi ved det ikke helt præcist.« Det skyldes på ingen måde (formastelig tanke!) deres manglende evne til at forstå, men snarere (oh, ve!) vores manglende evne til at sige det kort og klart. Hvis vi er lidt heldige, er det fordi, det ikke *kan* siges kort.

Til gengæld har menighederne været så umådeligt generøse at give os lov til at følge de tanker, som inspirerer os, og som

vi tror, er afgørende for kirken i dag. Tanker om at være et fællesskab af Jesu disciple.

Tænk forfra

Det begyndte egentlig med, at vi ville lave et projekt lidt i retning af »40 målrettede dage«. Vi ville især gerne kommunikere til aldersgruppen 25-45 år. Da vi begyndte at snakke højt om vores tanker, blev missi-
onselskabet Areopagos og CUR (Center for Ungdomsstudier og Religionspædagogik) interesserede og foreslog (og betalte og udførte!) en professionel undersøgelse af, hvad denne aldersgruppe egentlig tænkte om tro og menighed. Undersøgelsen viste, at dét, vi havde haft planer om, kunne vi godt glemme!

Mens vi fik afklaret, at formen skulle være anderledes, blev vi også mere og mere klar over, at indholdet skulle være det.

Kursændring

Vi ønskede ikke blot at lave noget, der kunne »puste liv« i gamle menigheder, men også at foretage en kursændring i opfattelsen af, hvad det kristne evangelium betyder, og hvad det betyder at være kristen menighed.

Vi har i mange år opfattet tro primært

»» Her udfordrer vi den måde, vi ofte har tænkt om Jesus og tro på. ««

som et spørgsmål om, »hvad« vi tror. Men vi tror, vi i dag har brug for at fokusere på *tro som en måde at leve på*, og at vi kun rigtigt kan »lære« troen ved at leve den. Det ville de første kristne, såvel som de åndelige kæmper i kirkens lange historie og ikke mindst anabaptisterne, være enige i.

Jesus

Kendetegnende for de kilder, vi selv henter inspiration fra, er, at de er meget Jesus-orienterede, og vi tror, at vi har brug for at genopdage, hvad det vil sige at være *Jesu* disciple. Det betyder bl.a. en genopdagelse af Jesu jødiske rødder.

Hvad er etskridt så?

etskridt består af forkyndelse og undervisning fra gudstjenester og andre arrangementer. Her tager vi en række temaer op, som har med vores tro og trospraksis at gøre.

etskridt er en hjemmeside (www.etskridt.nu), hvor vi lægger forkyndelsen, undervisningen og vore overvejelser ud enten som artikler, blogindlæg, podcasts

eller videoer. Her udfordrer vi den måde, vi ofte har tænkt om Jesus og tro på – og forhåbentlig inspirerer vi til både tanke og handling. Fra denne side kan den enkelte eller grupper løbende hente stof til samtale og refleksion.

etskridt er sidst men ikke mindst mødet med enkeltpersoner (og i grupper), hvor den enkelte stilles overfor udfordringen: Hvad er det næste skridt i dit liv, i din måde at leve troen ud på, i din rolle som forælder, som ægtefælle, som et andet menneskes næste?

Dette er den vigtigste og mest dybtgående dimension af processen – og samtidig den, vi endnu kun er i begyndelsen af.

Vær med i processen

Du kan læse meget mere om dette på www.etskridt.nu. I kraft af hjemmesiden er **etskridt** en åben proces. Hent frit herfra til jeres samtaler fx i fællesskabsgrupper. Kom med kommentarer og indspark og vær med i samtalen om, hvordan vi kan leve som Jesu disciple i dag.

»» Vi har i dag brug for at fokusere på *tro som en måde at leve på*. ««

www.etskridt.nu

Nr. 5 – 2010

- 2 Et skridt på vejen?**
– om processen etskridt
Af Ole Lundegaard
- 5 Menighed – mellem utopi og virkelighed...**
– leder
Af Lasse Åbom
- 6 Stadig baptist i hjertet**
– Samtale med Per Hebbelstrup
Af Karin Mølbæk Jørgensen
- 8 Er Kristi krop reduceret til en forening?**
– om demokrati i kirken
Af Lone Møller-Hansen
- 10 På besøg i en bibelsk skulpturpark**
– billedreportage
Af May-Britt V. Knudsen og Bent Hylleberg
- 12 Holgers livskald**
– Mit livs historie
Af Lone Møller-Hansen
- 15 I fuld gang**
– ordbog: engagement
Af Raymond Jensen
- 16 Med luthersk baggrund blandt baptister**
– om Martin Drengsgaard
Af Lone Møller-Hansen
- 18 Brev fra Liminal 2010**
– et moderne Kolossenserbrev
Af Liminal
- 20 Når kun bedemanden er tilbage**
– menigheder under afvikling eller udvikling
Af Ole Jørgensen
- 23 Menneskelighed**
– forkyndelse
Af Jacob Broholm Møller
- 24 Tilbage**
– i Papua Ny Guinea
Af Lone Ibsen Barua
- 25 Glimt: Ene – men ikke ensom!**
Døbte og døde
- 26 Det gode budskab kan synges af alle!**
– besøg hos Hvidovre Gospel
Af Silas Anhøj Soelberg
- 28 Kulturkristendom blandt baptister**
– den syge frikirke?
Af Bent Hylleberg
- 31 BWA Verdenskongres**
– en oplevelse
Af Anita Pedersen
- 32 Et lærende liv**
– et nyt ONE-år er startet
Af Maria Klarskov
- 34 Vi hjælper hinanden**
– om Dutabarane i Burundi
Af Simon Skårhøj
- 36 Velkommen til bryllup**
– klumme
Af Søren P. Grarup

To nye menigheder vil være med i BaptistKirken

BaptistKirken holder anden del af årets Landskonference i Vejle lørdag d. 30. oktober. Menighederne kan sende tre repræsentanter med stemmeret, men alle baptister er velkomne og har taleret. På Landskonferencen præsenteres to nye menigheder, der har søgt om optagelse i Baptistkirken i Danmark. Begge menigheder er stiftet af chin'er – flygtninge fra Burma/ Myanmar. De hører hjemme i henholdsvis Esbjerg og Ringe. Menigheden

i Esbjerg består af ca. 60 medlemmer og menigheden i Ringe har 46 medlemmer. Efter optagelse af disse menigheder består BaptistKirken af 54 menigheder, hvoraf ni menigheder har baggrund i etniske grupper. På dagsordenen til Landskonferencen er også: Status på indeværende regnskabsår og behandling af budget for 2011, en drøftelse af menighedernes kirkebogsføring, orientering om BaptistKirkens projekter – bl.a. om forlængelse af hiv/aids projektet Dutabarane i Burundi og et nyt projekt vedr. støtte til uddannelse og efteruddannelse i Danmark.

Menighed – mellem utopi og virkelighed...

Forleden dag talte jeg med et ungt par. De vidste, jeg var præst, og i løbet af samtalen kom det uundgåelige spørgsmål: »Hvad er det nu lige, der er forskellen på almindelige kristne og så baptister?« Jeg overhørte bevidst det med de almindelige kristne og forsøgte i stedet at fortælle, hvad det at tro betød for mig. De fortalte om nogle uheldige oplevelser, de havde haft med kirke under sporadiske besøg, og jeg delte mine drømme om, hvad kirke kunne være. Det blev en rigtig god snak. Vi delte og lærte noget sammen.

Til sidst sagde kvinden: »Hvis tro er, som du beskriver det, så vil jeg gerne høre mere om det – hvor kan jeg gøre det i min by?« For første gang i samtalen blev jeg mundlam. Selvom de kom fra en by, hvor der både er en baptistkirke, andre frikirker

og flere folkekirker, må jeg indrømme, at jeg havde svært ved at se dem i nogle af de kirker. Det kan godt være, jeg bare er fuld af fordomme, men der var så langt fra den virkelighed, det unge par havde, det de var optaget af, til det de kirker, jeg kender – inklusiv min egen, er optaget af.

Mens vi har travlt med at diskutere strukturer, musikstil, valgprocedurer og gudstjenestetider (udfyld selv resten med dagsordenen fra dit sidste menighedsmøde), så bliver kirkerne måske stadig mere uinteressante for folk, der er oprigtigt interesseret i tro og i at leve, som Jesus har lært os, og som savner nogle mennesker at lære det fra og gøre det sammen med.

Tænk engang, der er folk, der forlader kirker, fordi de ikke kan lide den musik, der bliver spillet. Der er menigheder, der

splittes op, fordi folk er uenige i, om der skal spilles orgel, trommer eller klaver eller guitar – om man skal stå op eller sidde ned – man kan nogen gange forledes til at tro, det er *det*, troen handler om – så vigtigt er det blevet for os i kirken. Når vi skal tale om, hvad det vil sige at være menighed, var det måske godt at begynde med at spørge: Hvem er vi menighed for?

»» Det kan godt være, jeg bare er fuld af fordomme ... ««

Stadig baptist i hjertet

[] Karin Mølbæk | Jørgensen
[] Karin Mølbæk | Jørgensen og privat

Per Hebbelstrup er stadig medlem af baptistkirken i Århus, men kommer ikke mere. »Jeg har altid forsøgt at skabe sammenhæng i de ting, jeg har gjort, og dér, hvor jeg har været.«

Per Hebbelstrup bor lidt nord for Århus. Han er en gammel spejderkammerat, som har valgt ikke at komme i en baptistkirke mere. Han er stadig medlem, men ikke aktiv. Min snak med Per går på, hvorfor han har valgt baptistkirken fra, og hvad han i stedet for har valgt til.

For Per har det altid været sådan, at han engagerer sig der, hvor han er. Når han er flyttet, er fokus for engagementet også flyttet. Som han selv udtrykker det, er han ikke verdens bedste til relationer, så det fungerer bedst for ham at være engageret dér, hvor han er.

Charlotte

For 10 år siden fik Per en datter, Charlotte. Per og hans kone Hanne havde mange overvejelser om valg for deres liv og deres datter. Det var og er stadig vigtigt for dem, at Charlotte oplever sammenhæng i relationerne. Derfor er hun også FDF'er i

lokalområdet frem for at være baptistspejder, selvom Per oplever det som et lille forræderi mod det, han selv har brugt meget tid på. Det vejede dog tungere, at Charlotte kunne følges med en veninde fra klassen.

I hjemmet bliver der talt meget om tro, og sidste år valgte Charlotte selv at blive døbt, men i folkekirken. Pers datter fra første ægteskab, Line, valgte også selv at blive døbt som 9-årig. For Per var det vigtigt, at de selv havde valgt. Ved Charlottes dåb fik præsten det vendt sådan, at Charlotte selv sagde ja, mens hendes mor hviskede ja i baggrunden. På den måde var alle tilfredse, og dåben blev Charlottes egen og hendes valg.

Ikke fravalg af baptistkirken

Per siger, at han ikke har fravalgt baptistkirken, men i stedet tilvalgt sammenhæng i familiens liv med Charlotte som den primære. Hanne, Pers kone, følte sig aldrig helt tilpas i baptistkirken i Århus, så i dag kommer Per og familien lidt i Elsted og Lystrup kirke.

Selvom Per ikke går regelmæssigt i kirke, har troen værdimæssigt en stor betydning for hans liv. Det er vigtigt for ham, at troen er personlig og ikke er noget, man pr. automatik får ved sin dåb.

På afstand følger Per stadig med i, hvad der foregår i baptistkirken. Han får nyhedsbrevet og læser baptist.dk. Han har også en holdning, når han oplever diskussioner mellem forskellige fraktioner inden for kirken. Når det nærmer sig mudderkastning, er han uforstående: »Hvorfor bruge tid på det, når der er så meget godt, man i stedet kunne kaste sig over. Hvis det er det, der er interessant, så gider jeg ikke være en del af det«.

Hvorfor ikke bare melde sig ud?

Det er Per ikke klar til, rødderne og bunden er for stærk. Det er ikke troen, Per har valgt fra, men relationen i det nære, han har valgt til.

Når jeg spørger, hvad der skal til, for at Per begynder at komme i en baptistkirke igen, svarer han, at så skal kirken flyttes. Men det er også et spørgsmål om kemi.

Indadvendt og udadvendt

Der ligger selvfølgelig flere ting bag, når det at være aktiv i en baptistkirke er blevet valgt fra. Noget ligger helt tilbage i opvæksten i Nordjylland, hvor Per oplevede, at kirken var en moralsk højborg, hvor der var en berøringsangst med andre, der ikke lige var en del af baptistkirken. Lidt karikeret

»» Det fungerer bedst for ham at være engageret dér, hvor han er. ««

Per, Hanne og datteren Charlotte til dennes dåb.

kunne folk deles ind i klubben af de gode og klubben af de onde. For Per betød det, at han havde behov for at skabe relationer udenfor kirken. Det blev vigtigt for ham at missionere med fødderne i stedet for med munden.

I dag bruger Per sit engagement i fællesrådet for Lystrup og grundejerforeningen. Her bruger han energi på at løse

de opgaver, der ligger omkring hans liv, og hvor han kan få indflydelse. Så det er ikke lysten til at involvere sig i kirke og tro, der er forsvundet, men lysten til at tage del i nærmiljøet og få sammenhæng i datterens relationer, der har haft den største betydning for Pers valg.

»» Der var en berøringsangst med andre, der ikke lige var en del af baptistkirken. ««

Per Hebbelstrup har ikke fravalgt baptistkirken.

Er Kristi krop reduceret til en fore

Lone Møller-Hansen
Jørgen Grønnegaard og Lars Magnus Lund Christensen

Demokrati er en umistelig værdi for baptister. Den hører sammen med kampen for menneskerettigheder som religions- og ytringsfrihed, som baptister har kæmpet for siden 1500-tallet. Men har flertallet altid ret? Hvad nu, hvis det kun er nogle få, der kan høre Guds tiltale – vil vi så som baptist-demokrater bøje os for dem?

To baptister, der ofte tager ordet ved menighedsmøderne på Bornholm, er Lisbeth Grønnegaard (70) og Claus Gjerrild (50). De er absolut ikke altid enige.

Lisbeth Grønnegaard siger: »Noget af det første, jeg fremhæver, når jeg fortæller, at jeg er baptist, er, at vi er en demokratisk kirke. At der ikke sidder nogen i toppen og bestemmer, hvad andre skal tro.«

Claus Gjerrild: »Det er komplekst. På den ene side er det betænkeligt at påberåbe sin »ret« i en kristen sammenhæng. Demokrati kan også i en menighed bruges som et redskab til at skaffe sig en magt-position. På den anden side har de fleste vel ikke altid ret. Hvis de fleste skulle bestemme, hvad der sendes i tv, så vi kun Paradise Hotel. Vi har brug for et visionært

mindretal, som ser tingene på længere sigt. Præster, politikere og forfattere – profeter, som siger noget sandt på trods af, hvad flertallet mener.«

Enighed

Menighedsmøderne er den højeste myndighed i en baptistmenighed. I mange menigheder deltager kun 10-20 pct. af menighedens medlemmer. Ofte virker det vigtigere at følge vedtægterne end at lytte til Helligånden. Der bliver ikke brugt megen tid på bøn. Hvad tænker de to om at træffe beslutninger?

»Det bedste er, når vi kan snakke os til enighed. Nogle gange kræver det, at vi

Lisbeth Grønnegaard og Claus Gjerrild i samtale om menighed og demokrati.

Baptister og demokrati

For baptister er »demokrati« ikke en forenings-teknisk løsning fra 1800-tallet. Det er teologi. I dåben er vi alle udstyret med Helligåndens gaver til fælles gavn. Derfor mødes vi – ideelt set – med lige ret og pligt til den samtale, der ligger bag enhver (større) beslutning i menigheden. På menighedsmøderne bør vi i dialog og konsensus afgøre, hvad »Ånden taler til menigheden«. Menigheds-mødet var en kristen praksis blandt baptister, længe før demokratiet så dagens lys i Europa. På menighedsmødet var der fra først af »lige villkår« for både kvinder og mænd – for »i Kristus er vi ét«. Menighed handler om at søge Guds vilje, sammen. Med integritet og barmhjertighed overfor hinanden at give plads, være ydmyg og finde fælles grund. Det handler om at sætte enheden over egenheden – at have en stædig loyalitet overfor fællesskabet. Det handler om at forsone konflikter – ikke stemme om dem.

ning?

» Hvorfor skal der helst være flere kandidater til menighedsrådet »for at have nogle at vælge imellem?« Lisbeth og Claus bliver begge i tvivl, om det nødvendigvis er et sundhedstegn. Men de ønsker ikke selvsupplering! «

venter med en beslutning. Sådan var det, da Nexø Kirke skulle sælges. Der var kun én, der var imod. Man tænkte. »Skal hun bestemme det?«, men det viste sig, at det fik den nye Nexø Frikirke glæde af, fortæller Lisbeth.

»Man skal kunne gennemskue, om en eller flere krakilere er paragrafryttere. Det kræver stor følsomhed og en evne til at skære igennem,« slår Claus fast. Alligevel betones afstemninger ofte som bevis på den demokratiske proces.

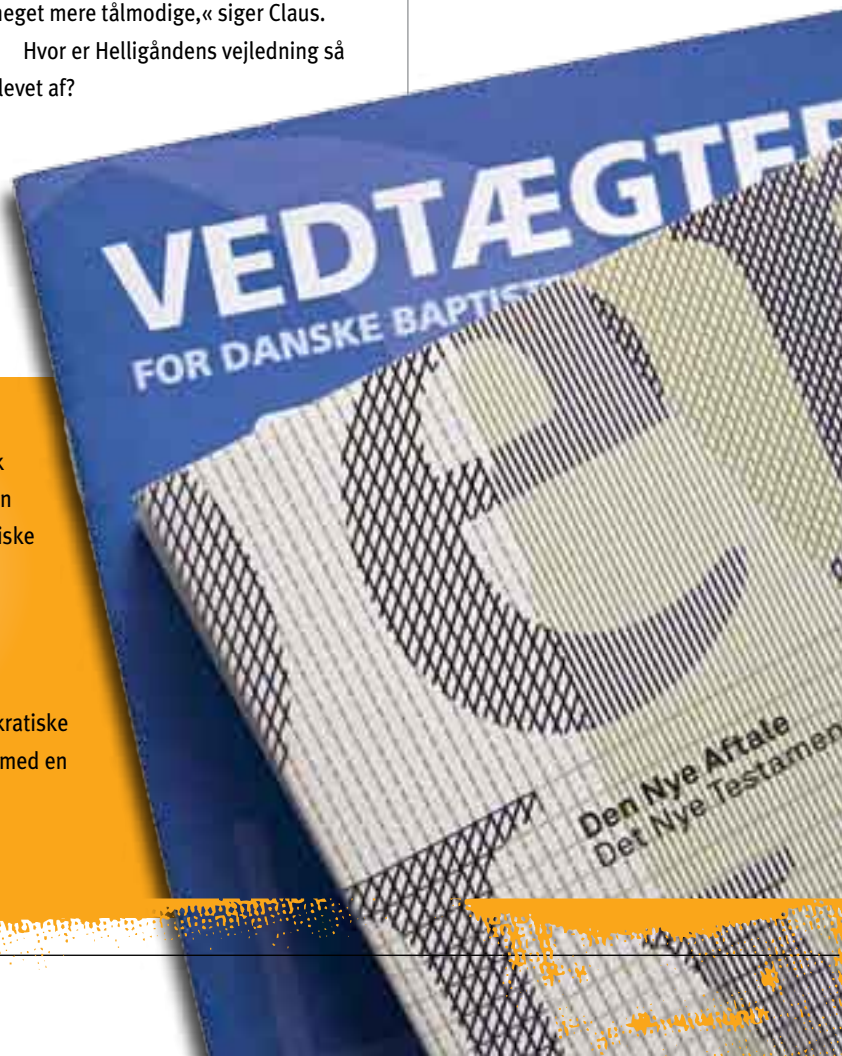
Underordnelse

»Mere end nogensinde har vi svært ved at underordne os en beslutning, vi ikke er

enige i. Faktisk er det jo en kærligheds-måde at tænke på at bøje sig for flertallet. Men det kræver tid. Vi er blevet meget utålmodige. Møder må helst ikke vare mere end to timer. Mon det er et vestligt fænomen? Vore burmesere i menigheden er meget mere tålmodige,« siger Claus.

Hvor er Helligåndens vejledning så blevet af?

»Jeg tror ikke på den stærke leder, der har hørt fra Gud. Naturlig autoritet bygger på tillid og respekt,« siger Claus. Lisbeth supplerer: »Det er aldrig kun én, der får Helligåndens vejledning. Lyset falder altid på flere.«

»En baptistkirke er et demokratisk forum. Faktisk er baptistkirken, med dens opståen i begyndelsen af 1800-tallet (1839), blandt de ældste demokratiske forsamlinger her i landet.«

Århus Baptistmenighed, immanuelaros.dk

»... vi mødes fire gange om året til 100 pct. demokratiske menighedsmøder, som bedst kan sammenlignes med en generalforsamling ...«

viborgbaptistkirke.dk

[] Bent Hylleberg
[] May-Britt V. Knudsen

Den fortabte søn er vel den mest kendte af Jesu lignelser. Måske skulle den hedde Den glade Far. Her ser vi glæden hos Faderen, når vi vender os til ham (se den indsatte detalje). Hvem er »den fortabte søn«? Måske er det den ældste søn, der ikke ville tilgive sin bror?

Bibelsk skulpturpark

I Østthimmesland ligger der midt i en frugtplantage en bibelsk skulpturpark. Her har kunstneren tolket mange af de bibelske fortællinger ved at skære i træ og mejsle i sten. Kunstneren er kendt af mange på grund af hans kreative medvirken på flere missionsstævner. Vi er på besøg hos Bjarne Uhrenholdt, der siger: De bibelske fortællinger er fremragende historier, der i min arbejdsproces kaster megen inspiration af sig – men jeg småsnakker også med Vorherre, mens jeg kalder motiverne frem i materialet.

Brudepige med olielampe er inspireret af en af Jesu lignelser. Jesus er hård, for den sande kærlighed opdrager... (fritlagt billede til venstre).

Spøg og skæmt i stenbunken – Bjarne Uhrenholdt har megen humor, der ofte ses i de kunstneriske detaljer.

Fakta | Bjarne Uhrenholdt

Årgang 1942, har hentet megen inspiration i Californien, hvor han opholdt sig 10 år. Siden hjemkomsten har familien boet på *Frugtgården* i Essendrup. Her viser han gerne sin skulpturpark, der også indeholder mange feriehytter, som han selv har bygget med stor kunstnerisk kreativitet. Bjarne Uhrenholdt tilhører Østhimmerlands baptistmenighed. Han kan kontaktes via www.frugtgaarden.dk – her kan mange flere skulpturer samt Frugtgårdens særpræg også studeres.

Et stenaarbejde er mange dages hårdt arbejde. Bjarne er på vej efter Stefanus, den første kristne martyr, som han har set i stenen...

Slangen fra skabelsesberetningen er ledsaget af dødningshoveder, fordi døden er den pris, vi betaler, når vi falder i fristelsen. Men »kvindens sæd skal knuse slangens hoved« – se Jesu fod (i den indsatte detalje) med naglemærket, der er symbol på Livet...

Livets træ blev skabt på missionsstævnet i Mariager i 2004 – det lille billede viser deltagerens bidrag...

Holgers livskald

 Lone Møller-Hansen
 Per Bækgaard + World Council of Churches

Holger ligner sig selv, som han sidder i cafeen på missionsstævnet i Mariager. Eftertænkning og rolig, engageret. Med klare øjne, der ser direkte på én. Alligevel er der noget, der er forandret. Måske er det parykken, som har en anden farve end hans hår havde. Kemoen har til alt held kun sat sit spor dér og på neglene. Han er en af de heldige, der ikke har haft alvorlige bivirkninger, og samtidig er han i god fysisk form. Han klarer mere end de fleste. Kræften har spredt sig, så operation eller strålebehandling er udelukket. Men han er alligevel blandt de få procent, der har en god prognose. Holger vil leve – til sidste minut.

Holger Lam er kendt i dansk kirkeliv for sit engagement for kirkernes samarbejde, ikke mindst internationalt. Om noget har det været hans livsopgave. I 10 år var han generalsekretær for Det økumeniske Fællesråd, DØF. Men han har også været præst i Lyngby Baptistmenighed i otte år i alt – og det afspejler hans liv. Spændingen imellem det nære, personlige i præstejobbet og de brede perspektiver og store ord om fred, retfærdighed og skaberværkets bevarelse.

Startede med spejder

Holger blev baptistspejdernes repræsentant i DØF og var med på en rejse i 1981 til Rwanda og Burundi, Urukundo. Teologistudiet blev af praktiske omstændigheder gennemført på Århus Universitet. Inden han blev færdig, fik han kald fra Lyngby, så cand. theol. blev han først

i 2007. Efter femten år som præst og generalsekretær.

Holger var »på« i det, han kalder en »vinterperiode« for det økumeniske arbejde i Danmark. Efter de aktive 70'ere og 80'ere flyttede dialogen sig i løbet af 90'erne fra at være mellem kirker til at være mellem religioner. Kirkerne blev mere koncentrerede om deres egen identitet. I denne svære periode søgte Holger at holde liv i dialogen, og han var med til at skabe en ny struktur, hvor folkekirken var fuldgyldigt med i kirkernes samarbejde. Det var de ikke i Det økumeniske Fællesråd.

 Vi har alle vores plads, og jeg har fundet min!

Baptister har et godt ry

»Det har altid været dobbelt – folkekirkens og frikirkernes samarbejde. Jeg har arbejdet sammen med mange engagerede mennesker fra folkekirken, både lægfolk og biskopper, samtidig har folkekirken haft svært ved at forpligte sig på et samarbejde, fordi den er den »store« kirke og bundet til staten. Danske Kirkers Råd, der har erstattet DØF, er bredere, omfatter bl.a. både Pinsekirken og den Ortodokse Kirke. Vilkaarne er stadig vanskelige. Ikke mindst fordi der mangler ressourcer. Hvor nationale kirkeråd i andre lande kan løfte store opgaver, er der blandt kirkerne i Danmark en modvilje mod at afgive kompetence. Vi har ikke indset, at det er bedre at gøre det godt sammen end dårligere hver for sig. F.eks. har folkekirken taget initiativ til sin egen dialog med muslimerne. Men det er jo en fælles udfordring for kirkerne, så det burde vi gøre sammen.« Han har altid oplevet respekt om sin rolle og person, og det tilskriver han også den respekt, der står omkring baptister i det fælleskirkelige arbejde.

Bibelen – en bog om befrielse

Holgers største oplevelser har været mødet med mennesker. Ikke kun Nelson Mandela og Desmond Tutu, men også den

Holger var BaptistKirkens repræsentant ved Kirkernes Verdensråds generalforsamling i Porto Alegre i Brasilien i 2006. Find Holger på midterste billede!

Holgers livskald

Fakta | Holger Lam

48 år, præst i Lyngby Baptistmenighed.

Gift med Gitte, der er læge.

Sammen har de sønnerne Nikolaj, 18, og Benjamin, 15 år.

Engageret i Danske Kirkers Råd, Kirkernes Verdensråd, Kristent Muslimsk Samtaleforum og Life and Peace Institute.

»» Holger Lam har altid oplevet respekt om sin rolle og person, og det tilskriver han også den respekt, der står omkring baptister i det fælleskirkelige arbejde. ««

afroamerikanske baptistpræst i et bibelstudium. »Vi diskuterede svære teologiske emner, f.eks. kirkens forhold til homoseksualitet. Så sagde han på et afgørende tidspunkt i samtalen med hele sin livshistorie som baggrund: »Der er to måder at læse Bibelen på; som en bog om undertrykkelse eller som en bog om befrielse.« Jeg var ikke i tvivl om, hvad han mente, og det har jeg siden gjort til min måde at læse Bibelen på.«

Holger har nok fået etiketten: Liberal baptist. Det lever han med: »Jeg oplever mig selv som meget åben og inkluderende. Jeg er meget ydmyg overfor det, vi tror på. På den ene side er livet så utroligt enkelt, at vi overser, hvor vigtigt det er bare at give kærlighed og håb til vores nærmeste. Og på den anden side er livet utroligt kompliceret, fyldt med smerte og elendighed, krig og fattigdom. Det gør mig meget ydmyg. De store programmer – om man er liberal eller karismatisk, betyder ikke så meget for mig. Vi har alle vores plads, og jeg har fundet min!«

Kræften

Holger fik konstateret kræft i spiserøret i januar i år. Spredningen gør, at helbredelse ikke er realistisk. Til min bemærkning om,

at så er det kun Gud, der kan helbrede, siger han:

»Den Gud tror jeg ikke længere på. For så må jeg også tro, at det er ham, der har givet mig kræften. Men jeg tror på en Gud, som går med mig gennem lidelsen. Jeg tilskriver ikke Gud alt. Det er for mig et alt for mekanisk gudsbillede. Når mennesker siger, at de vil bede for mig, så føler jeg det som omsorg, og det giver mig håb, men jeg siger også, at de skal bede for de sygeplejersker og læger, der er utrolige til at hjælpe mig. Jeg er afhængig af andre mennesker. De har deres kald og gør langt mere, end man kan forvente.«

Holger har fået en alvorlig diagnose og dermed et nyt perspektiv på sit liv. Han er ikke bange for at dø, men selvfølgelig sørger han ind i mellem, og græder lidt, specielt når talen falder på hans og Gittes børn.

»Vi er nok blevet bedre til at prioritere. Glæden ved livet opleves i anden potens – men opvasken forsvinder jo ikke af den grund«.

Om man bliver tilhænger af aktiv døds-hjælp, når man kan se frem til et måske smertefuldt dødsleje?

»Nej, jeg vil leve til sidste minut, have alt med. Jeg ved, at med Guds hjælp kan jeg klare det også.«

Menneskelighed

Jacob Broholm Møller
Lars Magnus Lund Christensen

Jeg er et af de mennesker, der ofte går i mine egne tanker og nogle gange ikke ser »skoven for bare træer«. Men forleden dag gjorde jeg op med det – eller forsøgte i hvert fald. Jeg læste om den danske forfatter Jacob Holdts møde med en iraker – i et dansk IC3-tog mellem Esbjerg og København. Jacob Holdt byder altid andre folk i toget på kaffe, og det gjorde han også den dag. Men irakeren ville ikke tage imod, men insisterede på at give. »Hvorfor?« spurgte Holdt. »Fordi du er den første dansker, der har talt til mig i de 13 år, jeg har boet i Esbjerg,« fortalte irakeren til en lamslået Holdt.

Manden betalte for kaffen og fortalte videre, at han rejste hjem til begravelse i Irak.

»Jeg er på vej hjem til Basra. Hellere dø en hurtig død i Basra end en langsom død i Esbjerg«.

Holdt var lamslået den dag, og det var jeg også, da jeg hørte historien. Men jeg må også erkende, at jeg ikke er så god til at møde og åbne op for mennesker, som jeg møder – ofte bare flygtigt på gaden, i bussen osv.

Grundlaget for vores tro er jo, at Gud valgte at blive menneske – og det blev Han i Jesus. Og jeg har endnu ikke fundet det menneske, som Jesus har afvist med ordene »Jeg har ikke tid nu. Kom igen en anden dag« eller på andre måder.

Nej, Jesus havde altid øjne og øre for andre mennesker, uanset om de lignede

ham eller ej. Han mødte altid andre mennesker med åbenhed og kærlighed. På den måde undgik en række mennesker »en langsom død« i datidens samfund, hvor de af forskellige årsager var kørt ud på et sidespor, i samme stil som den irakiske mand i toget.

I dag har han overladt den opgave til dig og mig. Jeg må skam erkende, at jeg ikke har løftet den del af opgaven særligt godt, når jeg kigger mig omkring. Der er mange, der lider »en langsom død«, men jeg har besluttet mig for, at jeg vil være »et menneske for andre«, der, hvor jeg har mulighed for det.

» Fordi du er den første dansker, der har talt til mig i de 13 år, jeg har boet i Esbjerg. «

[] Lone Møller-Hansen
[] Rune Toldam

Med luthersk baggrund blandt baptister

Med baggrund i den lutherske Århus Valgmenighed er **Martin Drengsgaard** på tredje år ansat som pastoral medarbejder i Re-gen, en kirke i København, der er medlem af Baptistkirken. Han har bl.a. ansvar for gudstjenester, klynger og står for Alpha. Samtidig er han ansat som sognepræst i en folkekirke i Korsør på 25%.

Ansættelse af en luthersk præst i en baptistkirke. Er det et tegn på, at hegnene mellem kirkesamfundene er ved at falde? Martin Drengsgaard siger: »Jeg oplever i meget høj grad, at kirker arbejder sammen på kryds og tværs i stedet for at bekæmpe hinanden, som de måske gjorde for 15 år siden, da jeg var ung i Indre Mission. Generelt ser unge positivt på andre kirker.«

Han fortsætter: »Jeg har ikke skullet skifte tro i forbindelse med min ansættelse i Re-gen. Re-gen har hentet inspiration og har relationer mange steder. Århus Valgmenighed har således en tilsynsførende rolle overfor Re-gen, og derfor har de to menigheder samme missionale DNA. Ved skiftet oplevede jeg, at vi var en del af samme familie, Guds

Fakta | Martin Drengsgaard

33 år og cand. theol.

Gift med Sidsel Hegnsvad Drengsgaard

familie. Det var altså ikke et »kirke skifte« fra luthersk til baptistisk tro.

Svær balancegang

Samtidig tiltaler det mig, at Re-gen er en kirke, der på mange måder formår at gå den svære balancegang mellem at leve kontekstuel og med integritet. Dvs. den ikke er havnet i en grøft, hvor evangeliet er blevet udvandet, og heller ikke i en grøft, hvor kirken er blevet fuldstændig uforståelig over for omverdenen.«

Thomas Willer er Re-gens stifter og præst. Hvilke udfordringer er der i at have en luthersk kollega? »Det har jeg ikke noget problem med. For mig er det vigtigste, at vi har en fælles drøm om at se et forandret København.«

Martin fortsætter: »Der er selvfølgelig potentielle konflikter i at komme med en luthersk baggrund ind i en baptistmenighed. Men det rummer også muligheder. Måske bliver vi mere rummelige og imødekommende, og måske ser vi også mere af Guds sandhed.

»Unge har jo ikke har skabt så mange faste mønstre, som de ønsker at beskytte.«

Baptistkirken har jo traditionelt understreget det almindelige præstedømme kraftigt, hvor den lutherske tradition i nogle sammenhænge har udviklet en meget autoritær præsterolle. Begge traditioner rummer faldgruber og mødet mellem det baptistiske og det lutherske kan berige hinanden. F.eks. til at have en synlig ledelse uden at den er autoritær.

Barnedåben

Dernæst er der selvfølgelig dåben, som er det afgørende kardinalpunkt mellem baptister og lutheranere. For mig har det været vigtigt, at Re-gen ikke har været afvisende overfor barnedåb. Vi har således allerede døbt et enkelt barn i kirken. Personligt er barnedåben vigtig for mig, fordi den understreger Gud som far, og at jeg er hans barn. Dermed understreger barnedåben, at Gud altid vil mig og aldrig forlader mig, Jeg er hans barn, og hans Ånd bor i mig. Desuden er der en lang kirkelig tradition for barnedåben. Når det så er sagt, så forstår jeg godt, hvorfor mennesker vælger troendes dåb, idet denne dåbspraksis understreger min egen overgivelse til Gud og et ønske om at gå der, hvor han kalder. Og denne overgivelse til Gud har måske nogle gange manglet i en bred luthersk sammenhæng.«

»Måske bliver vi mere rummelige og imødekommende, og måske ser vi også mere af Guds sandhed.«

Konstant fornyelse

Martin mener, at baptisterne og missionsforeningerne har en fælles udfordring i at forny sig. »Oftentimes kommer det mest til at handle om bygninger og beskyttelse af traditionerne. Der mangler en forståelse af, at kirken hele tiden har brug for at forny sig selv og være på vandring.«

Re-gens udfordring handler netop om at være på vandring: »Når vi ønsker at leve i en kontinuerlig fornyelse, kræver det en vis omstillingsevne, som ikke alle har. Det er vigtigt, at vi ikke taber folk. Heldigvis er vi en ung kirke, og det gør fornyelsen noget nemmere, idet unge jo ikke har skabt så mange faste mønstre, som de ønsker at beskytte. Dernæst står vi overfor et par konkrete udfordringer. Vi udvikler os i øjeblikket til at være en kirke, som rummer både unge studerende og familier. Og vores virkelig store udfordring er, at vi ønsker i højere grad at se mennesker uden egentlig kristen baggrund blive seriøse disciple af Jesus,« slutter Martin.

Et moderne kolossenserbrev fra de unge ...

Kap. 1

Til baptisternes missionsstævne i Mariager. Fra Liminal 2010. Må Guds nåde og fred være med jer.

Vi takker Gud for den kærlighed, I viser gennem jeres missionærarbejde i Rwanda, Burundi og andre steder i verden. Vi takker vores far i himlen for jeres kærlighed, som er født af håbet om Guds rige gennem Jesus.

Vi beder om, at I må fyldes af Gud, så I i jeres handlinger må komme tættere på Guds rige, og at I gennem Helligånden må få styrke til at modstå al modgang.

Vi takker Jesus for at føre os ud af mørket og ind i Guds rige.

Vi ser i Ham, Gud på jorden.

Alle de materielle goder og andre elementer, der styrer jeres liv, er skabt af Gud og skal derfor bruges til Guds ære.

Han er hovedet, der styrer os; den kristne krop.

Hans død på korset skabte fred og forsoning mellem os og Gud!

Før styrede vores egoisme og verden os, men ved Jesu død blev vi en del af hans legeme og styres nu af hovedet, som er ham! Vi kan stå foran Gud fejlfri og skyldfri. Vores opgave er nu at udbrede hans budskab gennem

Kap. 3

Søg jeres identitet i Kristus. Han har givet jer nyt liv. Hvil i det image, han giver jer. Husk på det.

Udforsk hvem I er i Kristus - og hent jeres værdier og idealer hos Gud.

Det er ikke alle værdier, der er lige gode. Udlev dem, som Gud har givet jer.

Der er nogle af de værdier, som samfundet stræber efter, der vil gøre jer døde indeni.

Lad være med at fokusere på det perfekte, jalousi, fordømmelse, velstand og fordomme overfor menneskelige forskelligheder.

Lad ikke arbejdet fylde hele dit liv. Det er ok, at du har et arbejde - men lad det ikke være hele din identitet og kontroller dit liv. Lad Gud præge dit arbejdsliv.

Kære menigheder.

Frygt ikke det, der er svært at tale om.

Tal om penge, sex og magt med børn og unge i menighederne. De har brug jeres vejledning og undervisning.

Ældre bring jeres visdom videre til de unge og giv dem plads til at fejle. Unge lyt til de ældre - men giv jeres bud på tiiværelsen.

Husk fællesskabet - brug sammen tid på bøn, sang og kreativitet.

vores handlinger og opførsel.

At være kristen i dag giver modgang, en modgang vi skal være villige til at tage på os for at gå Hans vej! Vi kan tage denne modstand på os, fordi han gav sig selv for os, og fordi hans Helligånd fylder os med håb.

Vi skal kæmpe for hans rige med al den styrke, han giver os.

Kap. 2

Vi tænker meget på jer, vi kender, og på jer, vi ikke rigtigt har mødt endnu. Vi håber, I behandler hinanden godt. Det ville Jesus ønske.

Når I er gode ved hinanden, vil I kunne mærke Guds rige på jorden. Derfor, venner, skal I leve i ham og have ham med i jeres hverdag.

Hold altid fast i jeres tro og sig tak for alt, han giver jer. Pas på ikke idoliserer materielle goder, og at I ikke fokuserer for meget på verdslige ideologier. Jesus er *alt*, I har brug for!

Igenem jeres tro er I bundet til Gud, og igennem dåben har I sagt farvel til jeres gamle liv. Han viskede jeres taveler rene, fordi Jesus døde på korset. Han er meget større end nogen jordisk magt eller lov.

I skal ikke blive påvirket af andre menneskers drillerier og holdninger til jeres liv som kristne. Den sejr, Jesus vandt, må I gerne være stolte af! De søndagskristne lægger deres tro i kirken, når de går hjem. De har ikke Jesus med i hverdagen. Der følger de kun de love og påbud, der er menneskeskabte.

Disse love og påbud styrer *kun* menneskers handlinger, og ikke hvad de virkelig føler i deres hjerter!

Kære mand og kvinde, der har valgt at leve som par.

Det er ok, at I har forskellige mål i livet, men sørg for at pleje jeres fælles projekt – jeres kærlighed til hinanden, jeres sexliv og jeres børn. Brug tid på hinanden – og brug ikke al jeres kvalitetstid på arbejde og fritidsinteresser.

Hav gensidig respekt for hinanden og giv plads til hinandens forskelligheder.

Kvinde gør ikke din mand til en tøffelheit. Og mand accepter din kvindes mange følelser.

I der har valgt at lade jer skille. Lad ikke jeres frustrationer, sorg og sårethed gå udover børnene. De skal ikke være kastebold mellem jer. Stræb efter fælles forældremyndighed, hvis det er muligt.

Men hvordan I end lever – så lev helhertet, som var det for Gud og ikke mennesker.

Kap. 4

Bliv ved med at bede. Bed for, at vi må få styrke til at udleve mysteriet om Kristus i vores hverdag.

Vær ikke bange for at dele budskabet med dem, der ikke kommer i kirken. De er jeres venner, men husk på deres historie og glem ikke, at de har samme forudsætninger som dig. Lad derfor dine ord være som en nyåbnet cola. Friske og imødekommende.

Bed for fællesskabet i jeres menighed, for at I kan bringe liv til omverdenen. Jeres menighed er *ikke* verdens navle, så støt og opmuntr andre menigheder i deres tjenester.

Hilsener fra Liminal 2010. Amen.

Når kun bedemanden er tilbage

– Menigheder under afvikling eller udvikling

☐ Ole Jørgensen
www.dreamstime.com

Da jeg var ung, lignede gudstjenesterne i baptistkirkerne hinanden – kun prædikenerne var forskellige. Den tid er for længst forbi, og der er ikke megen genkendelighed tilbage. Det kan være både en styrke og en svaghed: En styrke, hvor det medfører relevans og afspejler integritet, mens det er en svaghed, hvor det kun er ydre form. Budskabet er ikke kun, hvad der siges, men hvordan det sagte hænger sammen med det levede liv. Rigtig mange menigheder kæmper for at klare dagen og vejen med bygninger og lønninger. Det er en af årsagerne til mangfoldigheden. Meget prøves.

Storheden ligger bag

Jeg er selv præst på Midtsjælland, hvor storhedstiden ligger bag os. Menigheden blev stiftet i 1857. I fem generationer var menigheden en stærk baptistbastion, hvor tusinder har haft kontakt med menigheden. Hundrevis har bekendt deres tro på Kristus gennem dåb, mens andre fandt deres trosfællesskab i andre sammenhænge. Sommerlejr for Tjernobybørn i en halv snes år var menighedens seneste større engagement, der involverede adskillige uden for menighedens rammer.

I Skee er der i dag et halvt hundrede spejdere, hvor seneste gudstjeneste blev holdt i 1994. Kirken i Ugerløse lukkede ned i 1998. Næstved udsprang fra Midtsjælland, og Ringsted har ligeledes sine rødder her. Nyrup var tidligere en stationsby med en snes forretninger. I dag er kun bedemandsforretningen tilbage, og stationen er blevet et trinbræt.

En livskraftig og stærk menighed primært bestående af landbrug og husmandssteder er helt ændret af den demografiske udvikling. I dag er kun to landmænd tilbage. De unge er rejst til byerne for at få uddannelse, og der er ikke noget at komme tilbage til. Af menighedens knap 100 medlemmer er omkring 1/4 tilknyttet arbejdsmarkedet. Halvdelen er pensionister, og i lighed med andre menigheder er 1/3 uden eller med sporadisk kontakt til menigheden. Trods et trofast gudstjenestebesøg på omkring 40 synes *udløbsdatoen* at nærme sig.

Adskillige menigheder befinder sig i en lignende situation, selv om årsagerne kan være forskellige. Også menigheder i både større og mindre byer, hvor folk flytter til, kender til *livstruende* situationer, bl.a. grundet medlemmernes lave engagement.

Frikirker under afvikling?

Et forhold, vi bliver nødt til at se i øjnene, er, at det ikke er muligt at være frikirke på en folkekirkens præmisser. Med det mener jeg, at folkekirkens ansættelsesmæssige og økonomiske sikring – uafhængigt af medlemmernes engagement – ikke kan overføres til en frikirke. Her forudsættes et personligt engagement i både forkyndelse, undervisning og mission samt økonomi. Er det ikke til stede, er frikirken under afvikling, hvad enten det er på land eller i by. Dette forhold må de fleste menigheder forholde sig realistisk til.

Det er vigtigt, at vi ikke ender med at have os selv og vores overlevelse som formål. Beretningen om *stormen på søen* viser os, hvor galt det kan gå, når man tror som desperate bare for at overleve uden interesse for, hvor man kommer hen. Det afgørende er at falde til ro og lytte til Mesteren. Han vil hellere end gerne genlære os, at vi ikke er målet for Hans frelse, men de midler, han ønsker at anvende i sin mission mod verden.

Menighed er mennesker

Det begynder ikke med en kirkebygning, men med en menighed, det vil sige en

»» Det er vigtigt,
at vi ikke ender med at
have os selv og vores
overlevelse som formål.

Vores elskede
Menighed

Når kun bedemanden er tilbage

» Jo mere upersonligt et samfund er, jo mere nærværende og åbne må Jesu efterfølgere være. «

levende organisme og ikke en statisk organisation. Jo mere upersonligt et samfund er, jo mere nærværende og åbne må Jesu efterfølgere være. Det forudsætter en radikal ændring af vores tanke- og handlingsmønstre. Vi kan ikke placere vores kristne engagement på bestemte steder og tider rettet mod bestemte grupper – altså i særlige anledninger.

Vores behov for at have styr på tingene fører os sjældent til mennesker, der her og nu har brug for samvær. Men de er overalt. Vi kan ikke planlægge, organisere eller strukturere os fra et personligt engage-

ment. Udfordringerne kræver vores nærvær. Sådanne ændringer kommer kun, hvis der er noget, der ligger os på sinde, så det bliver magtpåliggende at bringe evangeliet i et åbent, kærligt og ærligt fællesskab, i ord og handling. For de fleste af os kræver det radikale omprioriteringer.

Samarbejde med andre

Sammen har baptistmenighederne på Midsjælland arbejdet med at udvikle samarbejdet med hinanden. Kan vi stå sammen om at tænke udfordringen til mission som en fælles opgave i området? Kan vi dele ressourcer, og kan vi støtte hinanden i både lokal og regional mission? Samarbejde med lokale folkekirker er også i positiv udvikling flere steder.

Endelig bør vi overveje, om vi som baptister har noget enestående at bidrage med i dagens udfordringer til Guds Mission – altså noget væsentligt, som man ikke kan finde i andre kristne trosfællesskaber? Hvad betyder det fx, at folkekirken i mange år har været langt det største bekendelsesdøbende samfund, der uden at have besluttet det, har indført en dobbelt dåbspraksis, og nu diskuterer, om de bør have et ritual for voksne, der ønsker at blive døbt?

I fuld gang

Ingen kan fungere afsondret fra omverdenen. Mennesket er et socialt individ og får sit brændstof fra fællesskabet. I en radioudsendelse om frivilligt arbejde i Danmark har jeg hørt, at de, som er travlt beskæftigede i forvejen, også er dem, der laver mest frivilligt arbejde. Mange af os når mest, når vi har travlt.

I Bibelen kaldes der på årvågenhed og engagement. Meget skal gøres. Guds folk har en mission, en opgave. Bibelen søger på mange måder at forklare os opgavens karakter, og hvad der kræves af os. Jesus siger: »I skal også holde jer parat. Menneskesønnen kommer, når I mindst venter det. Hvad gør den trofaste og kloge slave, som husherren har givet ansvaret for de andre slaver, og som skal sørge for at alle får mad til tiden? Den slave, der er i fuld

gang med maden, når hans herre kommer hjem, kan være glad«. ¹

Hvad gør den **trofaste** og kloge slave? Ja, han er i **fuld gang**, når hans Herre kommer hjem. Hvad er det, han har travlt med? Jo, han er ved at lave mad til de andre. Det er helt centralt, at nogle er trofaste i tjenesten, at der er nogen, man kan stole på, regne med. Det giver en klippegrund for alle idémændene og iværksætterne. Den trofaste medarbejder er garant for, at der er betalt husleje, at der er varme på, at der er

gjort rent, at der er en ramme for alle gøremålene i Guds rige. Den trofaste og kloge slave er i fuld gang, når hans Herre vender tilbage. Jeg forestiller mig ikke en selvhøjtidelig enegang; men et engagement i fuldt samarbejde med den øvrige husholdning.

Vi ved ikke, hvornår vores Herre kommer; men vi ved, at kun i fællesskab magter vi at holde hjertet varmt og gryden fuld, så vi er klar til at modtage ham med sang og fryderåb den dag, han kommer igen. Det er forventningen til os.

 Hold hjertet varmt og gryden fuld, så er vi klar til at modtage ham ...

1 | Mattæus' fortælling om Jesus, kapitel 24:44-46. Citeret fra Den Nye Aftale. Det Nye Testamente på nudansk

Raymond Jensen
Arkiv, May-Britt V. Knudsen

A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z
Æ

ORDBOG: ENGAGEMENT

Tilbage

i Papua New Guinea!

☐ ☐ ☐ Lone Ibsen Barua
☐ ☐ ☐ Lone Ibsen Barua

Jeg skriver dette i en dejlig julivind, som jeg nyder på min terrasse i Kainde, hvor vores lille træhus nu efter 2 1/2 år er ved at være færdigt.

Det er ikke lykkedes os at finde et hjem i provinsens hovedby Popondetta, så vi har boet hos noget familie på et lille værelse. Det er på grund af mit helbred, at det er vigtigt at være nærmere byen og dermed også hurtigt lægehjælp, men vi har taget månedlige ture hjem til landsbyen, og helbredsmæssigt går det fortsat fint.

Vores arbejde blev i foråret midlertidigt udvidet, idet Winterford har hjulpet alle klaner (= familier) i distriktet med at udfylde jordregistreringsansøgninger, så de kan få kompensation fra et canadisk firma, der har fundet olie i undergrunden.

Kvindearbejdet er kommet i gang igen. Vi har delt symaskiner og tilbehørsposer ud til 56 kvinder. Ellers er vi meget taknemlige for den store gave, vi har modtaget fra Kvindeforbundet, samlet ind på kvindernes internationale bededag. Den skal bruges til at skaffe vores kvindearbejde et nyt samlingssted i Shiloh. Der bliver et undervisningslokale, køkkenhjørne, børnehjørne og terrasse. Jorden er ryddet og bygningsarbejdet går snart i gang.

Winterford blev i maj bedt om at undervise i landsbyen Beru otte km uden for Popondetta. Han skulle have undervist om »at høre Guds stemme«, men Gud sagde meget klart til Winterford, at han i stedet skulle forkynde budskabet om frelse. Det blev en fantastisk uge, der sluttede med flere dåbsanledninger med 114 døbte i alt. Derfor er der nu en lille nyplantet menighed der, som vi føler ansvar for og gerne vil hjælpe videre, og vi har uddelt bibler til alle nydøbte. Vi har fået et stykke jord ved landsbyen, så det kan være, vi bygger vores nye hjem der i stedet for inde i selve Popondetta.

Vi får flere besøg fra Danmark. Bl.a. slutter Anne Læssøe fra Vaarst sig til os i september og bliver nogle måneder. Vi glæder os til ethvert besøg!

Mariette med venner foran familiens hus i Kainde.

Grunden til det nye kvindehus i Shiloh ryddes.

Fakta | Familien Barua

Martin på 10 måneder, Thea på 3 år, Marietta på 9 år samt Lone og Winterford. De er udsendt til Papua Ny Guinea med støtte fra Østervrå Baptistmenighed

Redaktion

Lone Møller-Hansen, redaktør
Tlf. 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
Tlf. 2299 0424
gitte@baptist.dk

Bent Hylleberg, tlf. 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel, tlf. 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Maria Klarskov, tlf. 3217 6277
mariakl@rskov.dk

Silas Anhøj Soelberg, tlf. 2194 4409
silassoelberg@me.com

Lasse Åbom, tlf. 2290 5628
lasseabom@gmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri

V-Print, Holstebro

Oplag: 3.450

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 6: 10. december. Deadline 11. oktober
Nr. 1: 4. februar. Deadline 6. december 10

Gaver til baptist.dk

Kan indbetales på 3201 - 10042879
mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv., 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Ene – men ikke ensom!

Sorggrupper er et kendt fænomen. Nu er det muligt at være med via nettet. Ove Vang Jensens blog er for alle, der har mistet en ægtefælle på den ene eller anden måde.

– Bloggen er en invitation til at dele erfaringer i håb om, at vi er mange, der med den kristne tro kan være til opmuntring for hinanden, siger Ove Vang Jensen. Opfordringen fik jeg på Missionsstævnet. Og nu kan du læse og skrive din kommentar, hvis du har gode erfaringer, du ønsker at dele med andre.

Ove Vang Jensen er en erfaren mand at gæste, præst gennem mange år: 'I den tid har jeg mødt mange mennesker i forskellige livsforhold. Selv oplevede jeg for en tid siden, at min kone, Else, døde efter et – til sidst – galopperende cancerangreb'. Følg med på: <http://www.ene-menikkeensom.blogspot.com/>

Citat fra bloggen:

Jeg øver mig hver dag på at takke mere for de dage, jeg fik, end at græde over, at der er andre dage nu. Lad os bede for hinanden og om at glæden over det, der var, og det, der kommer, må overdøve gråden over det, der er.

Døbte og døde**Døbte**

Bethelkirken, Aalborg:
05.09.2010: *Line Trier Jensen*,
f. 06.11.1991

Bornholm:
28.07.10: *Phun Uk Le*, f. 20.06.1996
28.07.10: *Nukia Ester Thang*,
f. 20.06.1987
12.08.2010: *Maria Lehim*, f. 21.01.1992
04.09.2010: *Emil Lind*, f. 16.04.1996

Sydjylland
13.06.2010: *Gitte Feldthaus*, f. 14.06.1983

Døde

Bethelkirken, Aalborg:
Norma Andersen f. Bech, født 05.02.1926,
døbt 12.09.1948 i Bethelkirken,
døde 20.07.2010.
Gerda Nielsen f. Christensen, født
29.08.1910, døbt 10.05.1931 i Nyrup,
Nibe mgh., døde 05.08.2010.
Kristian Knudsen Olesen, født
08.04.1930, døbt 10.10.1954 i Brovst,
døde 28.08.2010.

Bindselev, Mosbjerg og Sindal
Agathe Sættrup Olesen, født 11.05.1910,
døbt 04.11.1928 i Sindal (Frederikshavns
mgh.), døde 31.08.2010.

Bornholm

Helga Marie Johansen, f. Jørgensen,
født 27.10.1922, døbt 17.04.1938 i Rønne,
døde 31.08.2010.
Mary Alice Jacobsen, f. Jensen, født
18.12.1919, døbt 27.03.1932 i Rønne,
døde 02.09.2010.

Holbæk

Karl Kristian Evald Nielsen, født
15.01.1914, døbt 25.01.1931 i Ingstrup,
døde 01.07.2010.

Karmelkirken, Aalborg

Ellen Margrethe Tjagvad Larsen, født
Dahl, født 23.09.1918, døbt 15.10.1933
i Bethelkirken, døde 29.08.2010.

Købnerkirken

Vibeke Nielsen, født Raasum,
født 19.02.1940, døbt 14.06.1970 i
Købnerkirken, døde 10.05.2010.

Nørresundby

Gladis Lund, født 08.05.1924, døbt
24.05.1953 i Nørresundby, døde 30. juli
2010.

Sæby

Ole Valbak, født 11.09.1943, døbt
11.01.1959 i Sæby, døde 01.07.2010.

Vodskov

Knud Rydborg, født 14.10.1937, døbt
05.05.1957 i Hals, døde 13.08.2010.

Det gode budskab kan synges af

[[Silas Anhøj Soelberg
[Silas Anhøj Soelberg, Gitte Elleby Jørgensen, Kurt Bøgsted

Gennem de senere år er Gospelmusikken blevet mere og mere synlig i Danmark. Forskellige kirkesamfund rundt omkring i landet har taget musikken til sig og bruger nu Gospel som et middel til at nå længere ud end til den traditionelle gudstjenesteskare. baptist.dk har været på besøg hos Hvidovre Gospel, der i år har fejret 25 års jubilæum, og snakket med nogle af de mennesker, der hver uge synger om det gode budskab.

Broholmkirken på Hvidovrevej, vest for København, ser ikke ud af meget, da jeg kommer forbi på vej til mit møde med Hvidovre Gospel. Den tomme opslagstavle foran kirken med påskrivningen »Broholm-

kirken, Hvidovre Baptistmenighed« vidner om en kirke, som har set bedre tider.

Men da jeg går ind ad den åbne dør til kirkens forhal, bliver jeg straks budt velkommen af en håndfuld varme og forventningsfulde ansigter. Nogle af korsangerne var kommet i god tid, så de lige kunne få sig en hyggesnak, inden de skulle i gang med at øve.

Gud er til stede

Da korets dirigent starter aftenens øvelse, er der samlet knap 30 mennesker i kirkesalen. Og efter en veloverstået opvarmning, begynder de at synge den første gospel-sang, hvori de på engelsk fortæller mig, at det er godt at kende Jesus. Det er her tydeligt for mig, at Gud er til stede sammen med os, og der sker noget helt særligt i lokalet.

Omkring midtvejs i aftenens øvelse

holder koret kaffepause, og jeg udnytter tiden til at få mig en snak med nogle af kormedlemmerne. Den første jeg får fat i er korets leder, Lotte Holm Boeriis fra Korskirken i Herlev. Jeg spørger hende, om det er et stort arbejde at lede sådan et kor.

»Bestemt ikke. Vi kører det som en aftenskole, så der skal laves regnskab og medlemsstatistikker til kommunen. Ellers handler det mest om at være der for de andre og

» Folk spørger, om de må synge med i koret, selvom de ikke er kristne. Jeg siger altid, at det bestemt ikke gør noget. Det skal de nok blive. «

Lotte Holm Boeriis

alle

» Hvis ikke det var for Gospel, ville jeg ikke været kommet i en kirke til andet end det sædvanlige såsom barnedåb, bryllup og begravelser.

Mette Mikkelsen

sørge for, at alle har det godt«, lyder svaret fra Lotte, der herefter forklarer, at koret er en del af Korskirken's missionsarbejde.

Alle er velkomne i koret, men det er ikke alle, der har forstået dette, fortæller hun. »Folk spørger, om de må synge med i koret, selvom de ikke er kristne. Jeg siger altid, at det bestemt ikke gør noget. Det skal de nok blive«.

Livsbekræftende

Efter min snak med Lotte, får jeg fat i Mette Mikkelsen, som synger i koret på tredje år nu. Jeg starter med at spørge hende, hvorfor hun startede med at komme i koret.

»Jeg har sunget meget i forskellige sammenhænge, og da jeg så flyttede til Hvidovre for nogle år siden, tænkte jeg, at jeg ville prøve at synge Gospel. Jeg fandt

Hvidovre Gospel på nettet«, forklarer hun, og fortæller, at kirken aldrig rigtig har fyldt noget i hendes liv. »Hvis ikke det var for Gospel, ville jeg ikke været kommet i en kirke til andet end det sædvanlige såsom barnedåb, bryllup og begravelser. Det er fantastisk og meget livsbekræftende.«

Nyder musikken

Til sidst i kaffepausen når jeg også lige en snak med Ditte Andreasson. Hun har sunget i koret i ni år, og er også valgt ind i bestyrelsen for koret.

»Jeg er hverken døbt eller konfirmeret, og har aldrig rigtig kommet i en kirke. Jeg har altid haft lyst til at synge, og så så jeg en annonce i lokalavisen og tænkte, at det ville jeg prøve«, fortæller hun og fortsætter: »For mig var det egentlig mere vigtigt,

at det var tæt på, end det var Gospel, der blev sunget. Men jeg nyder musikken og følelsen, når jeg synger Gospel rigtig meget. Det er noget dejlig musik, der rører mig på en særlig måde.«

Fakta | Hvidovre Gospel

Består af omkring 30 mennesker, der hver uge mødes og synger Gospel sammen. Herudover synger de også til forskellige arrangementer bl.a. koncerter, byfester og gudstjenester.

En øveaften varer knap tre timer inklusiv en halv times pause, hvor der drikkes kaffe og snakkes på livet løs.

Koret øver i Broholmkirken, der engang husede Hvidovre Baptistmenighed. I dag tilhører kirkebygningen Korskirken i Herlev, og bliver nu udlejet til gospelkoret, migrantmenigheden International City Baptist Church samt Vægtvogterne i Hvidovre.

Bent Hylleberg
www.dreamstime.com

Kulturkristendom blandt baptister

Den syge frikirke?

Vi lever i en kristendoms-kultur, der i disse år er under hurtig forandring. Derfor taler vi om post-kristendom. Hvad betyder den nye situation for frikirker og for folkekirken? Og hvordan skal vi forstå os selv som frikirke i en ny efter-kristen kultur?

Svaret på disse spørgsmål ser forskelligt ud for folkekirken og for frikirkerne. Folkekirken definerer sig fra periferien, hvor barnedåben af 80 % markerer kirkens grænse til den øvrige del af folket. Som frikirke definerer vi os fra kirkens centrum – ud fra et personligt forhold til kirkens Herre. Her bliver dåben også markør for kirkens grænse i folket. Men frikirker bliver sjældent »folkekirke«. I Danmark tæller frikirkerne kun 1 % af befolkningen.

Den syge folkekirke?

Når det gælder folkekirken, der er på vej ud af en gammel kristen kultur, skelner Hans Raun Iversen mellem tre former for kristne: Kulturkristne, kirkekristne og karismatisk kristne¹. Kulturkristne lever med værdier, der er inspireret af et kristent menneskesyn. Det stammer fra konfirmandundervisningen og fra skolens kristendomstimer, men de lever uden megen berøring med kirken. Til de kirkekristne hører, at de ind mellem frivilligt lægger krop – hjerte, mund og fødder – til, når menigheden samles til gudstjeneste og andre aktiviteter. Karismatisk kristne er mennesker, der selv er sat i brand af evangeliets glød og ild, og igennem dem brænder evangeliet sig også vej til andre i kraft af deres ord og gerninger.

De er altså ildsjæle, og uden dem havde kirkelivet været dødt i sognet.

Men Hans Raun Iversens pointe er, at folkekirken netop lever i kraft af samspillet mellem de tre former. De kulturkristne holder kirkens rum åbent, bidrager til dens økonomi og gør det muligt for de to andre grupper at trække sig tilbage uden at forlade kirken. De kirkekristne giver evangeliet skikkelse som en offentlig kultur, hvor de vedstår, at kirken er et særligt Gudsfolk midt i det danske folk. De karismatisk kristne vidner yderligere om, at kristendom kan være mere end »et ujævnt og halvmuntert, kulturkristent liv på jord«! Men samspillet mellem de tre former gør i sidste ende »den syge folkekirke« til en fungerende model for mission, der holder Kristus levende i det danske folk.

Den syge frikirke?

Selv om vi som frikirke forstår os selv ud fra kirkens centrum, hvor den personlige overbevisning – ild og glød og vidnesbyrd! – er altafgørende, så kender vi også til de to andre kristendomsformer. Foruden de karismatisk kristne, der hos os kan karakteriseres som »dem, der er medarbejdere« og »dem, der bærer med«, har vi jo både kirkekristne og kulturkristne baptister. Kir-

kekristne baptister lægger især krop til om søndagen, når der fejres gudstjeneste. Og det er nødvendigt, for at troen på Kristus som »den dybe sammenhæng« i menneskers liv kan få et føde-, være-, vokse- og virkested. På den måde får et lovsyngende og tilbedende Gudsfolk offentlig krop midt i det danske folk.

Men også blandt baptister kender vi i stigende grad til kulturkristne – medlemmer, der (kun) fylder deres plads, når der er barnevelsignelse og julegudstjenester. Om kulturkristne baptister bærer med økonomisk set, kan vi ikke vide med det system, vi bruger vedr. kirkebidrag. Meget tyder på, at det er undtagelsen, mens det altid er reglen blandt kulturkristne i folkekirken. Er kulturkristne baptister et tegn på »en syg kirke«? Eller er det et sundhedstegn, at en frikirke også kan rumme kulturkristne?

Spørger vi vore forfædre og de teologer, der i dag er mest inspireret af pionererne, er svaret klart: Kulturkristne i en frikirke er et sygdomstegn. Kirken består af dem,

¹ | Se »Kulturkristendom og kirke«, i *Ny Mission* 1/1999

Den syge frikirke?

der tror, bekender, lever og bærer med og også vidner gennem deres liv. Kirken står stærkest i kulturen, når alle er kirke. Ikke kvantitet, men kvalitet er afgørende – »klart lys«, »stærkt salt«!

Kirke som et »rejsefølge«?

I en af landets baptistmenigheder er de gået en anden vej. Her sammenlignes menigheden med et »rejsefølge«, hvor store og små (hensynet til alder) og flere former for praktiseret kristenliv (hensynet til bevidsthed og vilje) lever side om side. Alle hører med til fællesskabet, der opfattes som en model for mission – dvs. et redskab for Guds herredømme midt i en efter-kristen kultur.

På missionsstævnet i Mariager begyndte vi en samtale om, hvordan vi i dag bør opfatte vore menigheder: Hvad forstår vi ved en sund kirke – blandt baptister? Hvordan bliver gamle frikirke-menigheder igen til modeller for mission i en efter-kristen kultur?

2 | Se http://www.baptistkirken.dk/fileadmin/Filer/Om_Os/Dokumentsamling/TF_ark_til_uddeling.pdf - og deltag i samtalen

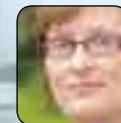

En kristen menighed

En kristen menighed er et fællesskab af store og små, der er undervejs mod Guds rige. Alle er med i rejsefølget, og vi har forskellige tilhørsforhold alt efter, hvem vi er, og hvor længe vi har været med på rejsen. Vi hører til blandt dem, der søger dybere ind i fællesskabet, indtil vi bevidst tilslutter os den del af rejsefølget, der er sendt med evangeliet til den kultur, vi lever i. Vi tager ansvar for fællesskabets opbygning i gensidig omsorg for hinanden, og vi tager del i udbredelsen af evangeliet om Jesus som herre ved at medvirke i forskellige former for arbejdende fællesskaber. Vi udvikler forskellige nådegaver, der virker til gavn og glæde for helheden, ligesom vi præges af giverglæde, når det gælder økonomi, tid og andre ressourcer. Nogle vælges af fællesskabet til forskellige ledende tjenester, så menigheden kan opbygges til at blive et redskab for og et tegn på Guds herredømme så langt, som rejsefølgets indsats rækker. Som lokalt rejsefølge står vi sammen med alle andre kristne både lokalt, nationalt og globalt, idet vi tjener Jesus Kristus i forventning om, at Guds rige må komme med kraft midt iblandt os.

Tølløse Baptistmenighed

BWA verdenskongres

Baptisternes Verdensalliance, BWA, afholder hvert femte år en verdenskongres. I sommer mødtes omkring 4.000 baptister fra hele verden på Hawaii til fem dage fulde af inspiration og oplevelser. To af de 11 deltagende danskere deler her nogen af deres oplevelser.

Anita Pedersen

Det, jeg glædede mig mest til, var at skulle bede og lovsynge med tusinder af andre kristne. Det er en fantastisk fornemmelse at træde ind i en bygning og sal, se sig omkring og vide, at alle dem, jeg ser, er kristne.

Jeg var dog lidt nervøs, da lovsangen begyndte, og der blev lagt op til lidt hårdere rock, end vi er vant til, samtidig med at jeg så ud over et hav af gråt hår, men folk sang, jublede og lovpriste.

Til bibeltimerne var der en stor åbenhed til at dele sorger og glæder og knaldgod udfordrende undervisning. Det er nok en af de oplevelser, der ligger øverst på listen, at jeg bliver personligt udfordret.

Durban 2015 – helt sikkert! Skal vi satse på, at vi bliver flere end 11 næste gang?

Rigmor Pedersen

Det var dejligt at se den frimodighed, der blev vist på kongressen. Der havde fra ledelsens side været nervøsitet for, hvordan temaet »Hør Ånden« ville blive modtaget. (Baptister og Helligånden!). Men temaet og undervisningen blev modtaget med åbne arme og foldede hænder. Der var en mærkbar forandring, som dagene gik, og det var fantastisk at se hele salen sidde i grupper og bede sammen. Der var en fornemmelse af en stor familie. Det var let at være sammen og tale sammen og samtidig fantastisk at se gensynsglæden, når forskellige mennesker så hinanden igen. Jeg mødte selv en, jeg har været til korstævne med for mange år siden. Jeg glæder mig til Durban 2015. Jeg har en forventning om, at der til den tid vil være sket endnu mere.

Et koreansk børnekor synger i kongressalen.

Anita Pedersen
Per Bækgaard og Peter Elleby

ET LÆRENDE LIV

[[
]] Maria Klarstov
[[
]] Kasper Klarstov

Et nyt ONE-år blev 4. september 2010 skudt i gang med Reunion i Odense. Det var en dag, hvor vi både så tilbage på ONE Camp '10 og kiggede fremad mod ikke bare ONE Camp '11, men et helt år med ONE. Det er et rigtig spændende tidspunkt i ONE-året. Det betyder nemlig, at vi alle på en eller anden måde kigger indad og prøver at finde ud af, hvad vi brænder for, har lært og stadig har brug for at lære.

Vores Reunion i september var en premiere. Den tog sin spæde begyndelse sidste år, hvor vi mødtes til nogle regionale eftermiddage, kaldet Tænketank. Ønsket bag er at gøre det nemt at være med til at forme ONE, lige meget om man har været med før eller er helt ny. Udfordringen er nemlig, at vi på en måde starter helt forfra. Nogle rykker videre for at bruge deres gaver i andre dele af kirke-familien, og til gengæld er nye i vores fællesskab parate til at give af deres tid og engagement. De kommer med nye perspektiver og idéer,

som med garanti kommer til at betyde, at ONE ikke bliver ved med at være det samme. Det er nu, vi starter forfra, så alle, som vil, har mulighed for at byde ind.

Netværk hele året

Vi var 39 teenagere og unge samlet 4. september, og dagen kom til at bære præg af, at netværket og samværet på ONE Camp'en er savnet resten af året. Vi ønsker at blive bedre til at støtte, udfordre og udruste hinanden i hverdagen. Ofte når vi mødes,

taler vi om, at vi laver Kirke. Det handler ikke blot om projektet, ONE Camp, men om sammen at lære Gud og Hans vilje for os bedre at kende. Hvordan vi kan skabe et levende netværk i løbet af året, er noget af det, vi vil arbejde videre på det næste år.

Erfaringer er værdifulde

Netværk handler for os om discipelskab. At vi bliver gode til at være på vej sammen. Vi har de sidste år i den henseende haft mest fokus på vores teamleder-funktion. Det

har været vigtigt for os, at teamlederne trivedes, fordi strukturen bygger på deres engagement. Det er vigtigt, at de erfaringer, som gøres i vores fællesskab, ikke går tabt. De fleste teams har derfor en føl(g)-ordning. Det betyder, at teamlederen finder én, der har lyst til på sigt at blive teamleder. Vedkommende bliver kaldt teamlederens »føl«. Ordningens formål er at

give »føllet« indblik i og erfaring med det at lede teamet, uden at »føllet« rent faktisk er teamleder.

»At være til One-reunion var super fedt. Udover at jeg fik lov at bruge en lørdag sammen med en masse fantastiske mennesker, fik jeg også genoplivet mine gode minder med venner, Gud og stemningen fra lejren. Alle var med til at brainstorme over One '10, så vi tog hjem med en masse idéer og inputs til One '11. Målet er, at ugen bliver endnu bedre næste år – hvis det er muligt.«

Sanne Lund Sørensen,
ny café-teamleder, ONE

» Vi ønsker at være lærende mennesker på vej til at ligne Jesus mere. «

»Føl« = discipel

Vi oplever, at det giver en god overgang, hvis man kan få lov til at være med til at løse opgaverne, inden man står med ansvaret. Desuden bliver man som »ex«-teamleder på ONE Camp også bedt om at stå til rådighed for den nye teamleder med råd, vejledning og støtte. Derved får »ex«-teamlederen også tydeligere at se, hvad vedkommende selv har lært af at være teamleder. Føl(g)-ordningen er vores forsøg på at gøre discipelskab og netværk praktisk i forhold til den tjeneste, man står i.

At leve lærende

Vi har det sidste år talt meget om, at vi alle går foran og følger efter nogen. Det, som vi får brug for det næste år, er at gøre det bilde praktisk og håndgribeligt. Netværket skal gøres stærkt, fordi vi, når vi går ind i discipelskab, pludselig bliver konfronteret med, at andre kan se, når vi fejler og ikke slår til. Det er blevet meget klart for os, at vi har brug for hinanden og andre kristne på et personligt plan. Vi ønsker at blive autentiske, lærende mennesker på vej til at ligne Jesus mere. Ikke kun på ONE Camp, men hele året rundt, dér hvor vi lever vore liv.

»» Det er nu, vi starter forfra, så alle, som vil, har mulighed for at byde ind. ««

[≡] Simon Skårhøj
[☒] Simon Skårhøj

Vi hjælper hinanden

Møde i låne- sparegruppe.

Flyet var kun halvt fyldt op, og vi var kun en håndfuld, der stod af i Bujumbura i Burundi, før det fortsatte til Kenya. De fleste så ud til at kende hinanden, og på ryggen stod der »Valgobservatør« – det var nok først dér, det gik op for mig, at folk ikke var på vej til, men på vej ud af landet.

Det var ikke det kommende præsidentvalg, der var mit mål, men jeg skulle hjælpe til i arbejdet med at udarbejde den næste fase af BaptistKirkens store hiv/aids projekt igennem den nu selvstændige organisation, Dutabarane. Udover at projektet har fokus på hiv/aids, havde jeg ikke tidligere fået helt fat i, hvad der ligger bag kirundi-ordet Dutabarane, der viste sig at betyde »vi hjælper hinanden«.

» I alt involverer Dutabarane omkring 120.000 mennesker i kampen mod hiv/aids i Burundi.

En fælles kamp mod hiv/aids

At hjælpe hinanden er netop udgangspunktet for de 27 kirkesamfund og mere end 3000 kirker, der udgør Dutabaranes netværk. Dutabarane arbejder med at samle kirkerne i en fælles kamp mod hiv/aids i Burundi, hvor hundredetusinder er smittet med den uhelbredelige sygdom. I Rutunga, syd for Bujumbura, besøgte jeg en gruppe unge, som Dutabarane har trænet i materialet »Vælg livet«. Materialet tager fat på emner som selvbillende, ungdomsliv og hvordan man undgår hiv/aids. Flere af de unges vidnesbyrd bar præg af, hvordan materialet positivt har været med til at ændre deres liv, og hvordan de er blevet motiveret til at give det videre til andre. De unge i Rutunga har skrevet 15 sange, der handler om budskaberne fra »Vælg livet«, og turnéer nu rundt i lokalområdet, bl.a. i kirkerne, hvor de kan komme i kontakt med andre unge. De unge i Rutunga er bare en lille gruppe, men med de mere end 1.600 ung-til-ung trænere, Dutabarane har uddannet til dato, og som har trænet mere end 24.000 andre unge, får Dutabarane en stor rækkevidde. I alt involverer Dutabarane omkring 120.000 mennesker i kampen mod hiv/aids i Burundi. Det er kun muligt, fordi kirkerne indgår i et netværk og hjælper hinanden.

Låne- og spareprogram

Dutabarane skaber ikke bare netværk blandt kirkerne, men også ude lokalt med andre i lokalsamfundet. Dutabarane kører låne- og spareprogrammet Shigikirana, hvor små grupper med omkring 20 personer i hver sparer penge op sammen. Disse penge kan den enkelte fx bruge til at opstarte en lille butik og betale skolepenge for sine børn. Men det er også med til at løfte kirkenes og medlemmernes mulighed for at hjælpe dem, der lever med hiv/aids og forældreløse børn i deres kirker, familie og lokalområde. Det fantastiske ved Shigikirana er, at muligheden for at drage omsorg for andre udspringer af deres egne ressourcer, og ikke er afhængig af penge fra donorer. Mere end 500 grupper er allerede opstartet.

» Udover at projektet har fokus på hiv/aids, havde jeg ikke tidligere fået helt fat i, hvad der ligger bag kirundi-ordet Dutabarane, der viste sig at betyde »vi hjælper hinanden«. «

Fokus på at hjælpe hinanden

Dutabarane og Shigikirana er født af BaptistKirkens arbejde i Burundi og understøttes stadig af BaptistKirken, bl.a. med Thomas Spanner, som hjælper Dutabarane med at blive endnu bedre til deres arbejde, så endnu flere mennesker kan nås. Den anglikanske ærkebiskop Bernard, der er formand for Dutabaranes bestyrelse, har sagt, at ét er det fantastiske i, hvis Burundi kan blive fri for hiv/aids, men hvis kirkerne i Burundi kan samles, vil det næsten være endnu større. Det kræver, at der ikke fokuseres på forskellighederne og på egen vinding, men på hvordan vi kan hjælpe hinanden!

Det er måske netop den drejning i fokus, der også er vejen for netværket af baptistkirker i Danmark. Hvordan kan vi hjælpe hinanden som kirker? – og hvordan kan vi hjælpe i det lokale og nationale samfund, der omgiver os? Det handler om ikke bare at få, men at give!

VELKOMMEN TIL BRYLLUP!

☰ Søren P. Garup
www.dreamstime.com

Lad os glæde os og juble og lovprise ham, for nu skal Lammets bryllup stå, og hans brud har gjort sig rede.¹

»Hva'forno'et?!«

I mine 61 år leveår og mine 32 år præsteår har jeg hverken hørt eller holdt en eneste prædiken om Lammets bryllup. Jeg havde aldrig fundet på det emne til en klumme, hvis ikke redaktionen havde bedt om det!

Mine bedsteforældre sang om Lammets bryllup og om Jesu brud. En af sangene høres nu og da endnu – »Salige vished, Jesus er min«, som slutter: »Han er min brudgom, jeg er hans brud.«

Et smukt billede. Men filmen knækker for mig. For yngre generationer er filmen sikkert fuldstændigt smuldret. Hvorfor det? Billedet er jo hentet lige ud af Ny Testamente, som er kilden til mit kendskab til Jesus, som jeg tror på, og som jeg elsker.

Jo, filmen knækkede netop ved »Han er min brudgom, jeg er hans brud.« Det billede har jeg – heteroseksuel morfar – svært ved at se mig selv i. Desuden har de nutidige begreber om bryllup, brudgom, brud bevæget sig milevidt væk fra Ny Testamentes begreber om samme.

I Ny Testamente beskriver billedet Kirkens for-
ening med Kristus ved
tidernes ende. Jeg

(som individ) er ikke Kristi brud. Kristus samler sig ikke et harem, men han hjemfører sin brud – én brud smykket i hellighed. Hele Kirken er Kristi brud – et udtryk for en fuldkommen forening i ubrydelig hengivenhed.

Hvorfor dog en sådan forudsigtelse? Alle Ny Testamentes forudsigtelser er nok forudsigtelser, men handler lige fuldt om Guds tanke om vort liv her og nu.

Kirkens enhed er et stærkt tema i Ny Testamente og i mange bevægelser i nutidens splittede kirke. Et andet billede – Kirken som Kristi legeme med mange lemmer – er flittigt brugt. Her kan jeg – med behændig tolkning – realisere mit personlige potentiale og bevare min individualisme intakt. Men i billedet af Kirken som Kristi brud forsvinder jeg i enheden, for han har kun én brud.

Brudens hellige smykke er ikke vore individuelle glorier, men Kirkens enhed, som udspringer af, at vi alle er lige meget tilgivet og elsket af Gud. Hun tager navn og identitet efter sin brudgom, ja bliver ét med ham.

Det er dybt provokerende over for tidens individualisme og egocentriske selvrealisering. Tør Kirken stå frem som Kristi hellige brud, eller vil vi fortsætte med at samle ham et harem?

¹ | Johannes
Åbenbaring
19,7

DANMARK
PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
Baptistkirken
i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635